

Lena Valenová

#STUJ

při mně

STŮJ při mně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lena Valenová

STŮJ při mně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

#STUJ
při mně

Lena Valenová

© Lena Valenová

ISBN tištěné verze 978-80-7691-831-3

ISBN e-knihy 978-80-7691-867-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

#STUJ
při mně

MARTIN PLAYLIST

Leanna Crawford – Make It Through

Hannah Montana – Ordinary Girl

Olivia Addams – Living My Life

The Beatles – Help!

Tiscore – Together

Valkyrie Beatflow – Beautifully Imperfect

Backstreet Boys – Drowning

Nina – Choose To Be Happy

Royaume de Rhythme – Chase Your Dreams

Echoes From Tomorrow – Write My Own Story

Ave Max – Choose Your Fighter

Outskrts – Let's Do This

Postavy a události vyličené v této knize jsou smyšlené nebo zobrazené fiktivně. Jakákoli podobnost s reálnými osobami je zcela náhodná a nebyla autorčiným záměrem.

1. část

*LÉTO ZLOMENÝCH
SRDCÍ*

1.

NOVÁ HRA

LEVEL 1

Počet životů: 3

Kikiriki!

Marta zprudka procitne. Pootočí hlavu k otevřenému oknu a její zrak spočine na pestrobarevném kohoutovi, který si hoví na protějším betonovém sloupku plotu. Aniž by z něho spustila oči, paží v krátkém rukávu pyžamového trička zašmátrá pod postelí. Jakmile prsty zavadí o pantofel, zvedne ho ze země a prudkým pohybem ho mrští po kohoutovi. Přímý zásah. Pták zaskřehotá a skácí se k zemi.

Marta se spokojeně otočí na bok, aby pokračovala ve spánku. Další opeřenec se však usadí na parapetu otevřeného okna. Zamžourá tím směrem. Je to... babiččina vypasená hnědá kvočna! Marta vleže zatřepe hlavou. Zdá se jí to, nebo se pták před jejíma očima během vteřiny multiplikoval? Než si stačí uvědomit, která bije, sne-se se na ni hejno slepic a přes obličej jí zabliká neónový nápis: Hráč eliminován.

NOVÁ HRA

LEVEL 1

Počet životů: 2

Kikiriki!

Marta se posadí na posteli a jako mechanický panák otočí hlavu k oknu. Na zídce plotu sedí kohout. Rychlý pohyb pravačkou. Pantofel trefí objekt. Levačka zavře okno. Uf. Martina žádá dopadnou zpátky na měkkou matraci. Otočí se na bok, k oknu zády, načež s vřísko-

tem nadskočí a znovu se posadí. Kvočna s nepřírozně vyboulenýma očima stojí ve dveřích a za ní deset slepic v pluku jako vojáci.

NOVÁ HRA

LEVEL 1

Počet životů: 1

Kikiriki!

Sotva Marta otevře oči, automaticky sahá pro pantofel. Ničitele spánku sejme jednou ranou, zavře okno, popadne druhý pantofel a přesnou trefou zneškodní kvočnu a její družinu ve dveřích. Padají jako kuželky po zásahu koule. Spěšně vyskočí z postele a zabouchne dveře. V bojovém postoji se otočí do místnosti a ostrážitě přejede očima každý její kout. Je v bezpečí.

Gratulujeme: Nepřítel zdárně zneškodněn!

LEVEL 2

Marta už dobrých deset minut zírá se široce otevřenýma očima na strop nevelkého pokoje. Její pohled sklouzne z podlouhlé praskliny, jež se line po celé jeho délce, na pavučinu v rohu. Něco se na ní hýbe. Zdá se, že se do ní zachytila malá muška. Marta vstane, a zatímco balancuje na matraci, nataženou rukou se snaží dotknout pavučiny. Chybí jí dva tři centimetry. Pokusí se stoupnout si na špičky. Znovu musí na měkkém povrchu chytit balanc. Vší silou se vyšponuje a nehtem ukazováku podebere zachycenou mušku, jež nepřestává bojovat o svůj život. Jakmile ji vyprostí ze smrtící pasti, přiskočí k oknu a opatrně ji položí na list muškátu v květináči.

„Teď už je to na tobě,“ zašeptá přitom. Její zrak následně spočine na betonovém sloupku plotu. Vybaví si potrhlý sen, protočí panenky a plácne sebou zády na postel. Příliš měkká matrace zafunguje jako trampolína, a než se Marta naděje, její tělo se jako poskakující

míček nekontrolovaně blížící k okraji. Na poslední chvíli zachytí peřinu, která tak alespoň částečně ztlumí její pád na koberec.

„Auvajs,“ zaběduje se zkrivenou tváří po nárazu na zem. Rozvalí se na stržené peřině jak dlouhá, tak široká, s roztaženými rukama a nohama jako panák.

„Už jsi vzhůru, Marti?“ ozve se z chodby babiččin hlas.

„Ne. Tohle nemůže být moje realita,“ zaběduje si pro sebe. „Vzhůru!“ zvolá nato dostatečně hlasitě.

Dveře se otevřou a do pokoje nahlédne sedmdesátiletá žena s jiskrou v očích a vlasy vyčesanými do uhlaženého drdolu.

„Co provádíš na zemi?“ podiví se.

„Rozjímám.“

„Tak to tě nebudu rušit a jdu připravit snídani.“ Jen co za ní zaklapnou dveře, Marta si položí dlaň na čelo.

„Tohle nemůže být moje realita,“ zopakuje. „Prostě nemůže.“

O půl hodiny později se Marta s ospalým obličejem došourá ke čtvercovému stolu u okna a se žuchnutím zasedne na světlou židli.

„To už je devět?“ zeptá se při pohledu na závěsné hodiny na protější stěně kuchyňské linky. Rustikální styl se světlým dřevem v kombinaci s tmavými kovovými prvky dodávají babiččině kuchyni moderní ráz. „Co se stalo s tím křiklounem kohoutem, který mě tu budil loňský léto? Přišel o hlasivky?“

„Ne, o hlavu,“ odvětlí babička nevzrušeně. Položí před Martu snídani a přisedne si k ní.

Ta si při pohledu na talíř představuje, jak jí mezi míchaná vajíčka přistane kohoutova hlava. Zobák se otevře a naposled vydechne: Kikiriki!

Na sucho polkne a odstrčí talířek od sebe.

„Nějak nemám hlad,“ hlesne.

„Dala jsem ti tam extra porci pažitky. Ze zahrádky. Chceš, abych ti udělala něco jiného?“

„To je dobrý. Sním nějaké ovoce.“ Marta raději rovnou vstane a zamíří ke koupelně.

„Něco jíst musíš! Víš, co říkala máma,“ zvolá za ní babička. „A doktor,“ dodá už pro sebe. Nabere na vidličku vajíčka a strčí si sousto do pusy. „Hm, nic jim není,“ podiví se, načež vrhne starostlivý pohled směrem, kterým odešla její vnučka.

Marta si při prázdninovém pobytu v Třeboni vytvořila svoji ranní rutinu. Poté, co se osvěží v koupelně a převleče se do pohodlných legín a vršku od teplákové soupravy, nazuje si sportovní boty s růžovými tkaničkami a vyrazí ven, aby si dala dvě kolečka kolem blízkého rybníka.

Než si na mobilu pustí oblíbený běžecký playlist, zkontroluje došlé zprávy a zarazí se. Ukazovák automaticky ťukne na ikonku, u níž se červená oznámení o nové, nepřečtené konverzaci.

@spislokinetzthor: Před čím jsi utíkala tentokrát?

@janenotausten: Před nepoučitelným kohoutem a jeho kvočnou.

@spislokinetzthor: Páni. To je origoš.

@janenotausten: Pobyt u babičky mi začíná lézt na mozek, a to jsem tu sotva dva týdny.

@spislokinetzthor: To se poddá.

@janenotausten: Poddá, jo? A kdy jako? Včera to byli krvelační pavouci a především žízniví pijavice v rybníce. Proč mám tyhle připitoměly sny o kohoutech a jejich slepičím harému? Buď mě něco honí, skáču přes nesmyslný překážky, nebo se snažím sejmout imaginární ptáky. Mám to brát jako důkaz, že mi vážně hrabe?

@janenotausten: Venkov mi nesvědčí. To je to.

@janenotausten: Jsem obklopena zvěřincem a chodím běhat kolem rybníka.

@spislokinetzthor: Netipoval jsem tě na městskou holku.

@janenotausten: Zřejmě jí jsem. Měšťačka do morku kostí.

@spislokinesthor: Každý den se o tobě dozvídám nové věci.

@janenotausten: To máš dobrý, já sebe nepřestávám šokovat už devatenáct let.

„A co takhle dát si to kolečko? Konverzovat můžeš až potom,“ pokará Marta sama sebe. Udělá jednu z obličejových grimas, kterou předvádí, pouze když ji nikdo nevidí, a aniž by počkala, až tři neposedné tečky rozepsané konverzace dotančí, zastrčí telefon do kapsičky ve sportovních legínách.

S novým nádechem zakloní hlavu. Skrz větve vysokých stromů jí zasvítí do očí sluníčko. Prudce zamrká. Nato natříkrát poskočí a proklepe si stehna. Po strečinku, kdy si důsledně protáhne každíčkou část těla, si s hlubokým výdechem vsadí do uší bílá sluchátka a rozeběhne se. Místo nové kapitoly audioknihy fantasy románu od české autorky Bibi Blatné ji dnešní ráno doprovází nejnovější epizoda podcastu Na vlně s Anet.

Marta miluje ranní běhání. Vlastně běhání obecně. Obzvlášť pohyb na čerstvém vzduchu je pro ni tou nejlepší formou relaxace. Noha střídá nohu. Ruce je doplňují v synchronizovaném rytmu. Nádech, nádech, nádech. Výdech, výdech, výdech. A znovu.

Rybník v blízkosti babiččiny chalupy patří k těm odlehlejším a zřídka kdy tu v časnou hodinu potká živáčka. Jenže dnes si přispala a na hrázi je rušněji, než je zvyklá. Odněkud vpředu k ní doléhá nesrozumitelné zvolání. A co to... Za poklusu zamžourá před sebe.

„Dopr...“ nedořekne. Jako blesk z čistého nebe ji něco praští do hlavy, a než se naděje, leží na zemi. Jakmile se otepe z prvotního šoku, otevře oči. Přímo nad ní se tyčí velké chlupaté stvoření s vypláznutým jazykem na stranu, ze kterého mu ukapávají sliny na... Marta se zadívá na svoji mikinu s kapucí a okamžitě zhnusením zkriví tvář.

„Fuj!“ Ještě vsedě na prašné zemi si kapesníčkem utře mokré místo.

To už se u ní zjeví zřejmě majitel slintajícího huňáče a spustí zmatenou omluvu.

„Ježiš, promiň. Neviděl jsem tě. Jsi v pořádku? Tedy kromě toho šrámu na čele a...“

„Šrámu na čele?“ Marta se břímě ukazováku a prsteníku dotkne malé bulky nad levým obočím a zasyčí bolestí.

„Než se vdáš, nebude po bouli památky. To aspoň prohlašuje moje babička. Teda neteče ti krev, boule za pár dní splaskne. Pořád budeš hezká. Ok, jako bych nic neřekl,“ poznamená kluk v Martine věku v reakci na její výraz, který se s každým jeho slovem mění z nepřítelstvá na vražedný.

„Můžeš něco udělat se svým psem? Abych mohla pro začátek vstát?“

„Astore! Down! Lehni!“

Chlupáč si pod přísným pohledem páníčka neochotně přeshlápne na místě, načež poslušně zalehne. Velké tmavé oči upne na Martu a ocasem přitom smýká ze strany na stranu.

„Chce svůj míček,“ pronese kluk na vysvětlenou.

„Prosím?“

„Ten míček, co tě, ehm... skolil.“

Marta se rozhlédne kolem sebe. Lokalizuje žlutý míček na prašné cestě a hrábne pro něj.

Samozřejmě. Pokud ji mělo něco poslat k zemi, musel to být žlutý tenisový míček! V mysli se vmžiku přenesla na atletický stadion.

„Marto, házej!“

„Hážu!“ zakřičela na Libora, který od ní stál dobrých padesát metrů.

Zhluboka se nadechla. Zhoupala se v kolenou. Udělala dva přípravné kroky. Napřáhla se a švihla rukou kolem hlavy.

„Tak další,“ zavelel Libor v její vzpomínce a poslal žlutý tenisák zpátky.

Marta ho nanovo popadla do ruky a připravila se k dalšímu pokusu.

Nádech, výdech. Nádech, výdech.

„Můžu ti nějak pomoci?“

„Co?“ Marta zmateně pohlédne na kluka před sebou. Krátké hnědé vlasy mu vpředu lehce spadají do čela, tváře mu zdobí pár výraznějších pih a v očích se mu zračí podobný lítostivý pohled jako v těch psích. Marta koukne z kluka na psa a zpátky na kluka. Oprava, úplně stejný pohled. Protože přesně to je ona: k politování. Marta Zlatá. Hvězda atletického oddílu, juniorská vicemistryně republiky v běhu na 800 metrů, budoucí olympijská vítězka a studentka vysoké školy. Akorát by se potřebovala sebrat a dokončit alespoň jeden kvalifikační závod, což se jí v tomto roce podařilo celkem nulakrát. A k tomu dalšímu? K tomu jí chybí maličkost. Ukončené středoškolské vzdělání. Aka maturita. Ízy pízy. Pohodička. Pro někoho jako Marta... Nesplnitelný úkol.

„Pokud chceš, aby se ti na tu ránu někdo podíval, jestli třeba nemáš otřes mozku a tak, kousek odtud je pohotovost. Dopravíme tě tam.“

„Oba dva?“ podívá se nad množným číslem.

Kluk krčí rameny a jeho pes zakňučí.

„Myslím, že to bude v pohodě.“ Kromě naražené kostrče z pádu na tvrdou zem a boule na čele ji našťestí nic nebolí. Vstane a jednou rukou si otřepe zaprášené legíny. V levačce přitom stále svírá žlutý míček. Dlaní ho otočí k sobě a ušklíbne se.

„Tak tohle bys chtěl, co?“ se šibalským úsměvem se obrátí na velkého chlupáče. Pes na ni upře široce rozevřené oči a zavrtí ocasem. Marta nakročí levou nohou vpřed, rozpráhne se a vší silou odhodí míček po směru. Její dovednosti v házení se sice od loňského tréninku s Liborem moc nezlepšily, ale v tomto případě je to spíš k užtku. Kvituje alespoň skutečnost, že trajektorie hodu míří po přímce a míček tak neskončí v rybníce. Kdo ví, zda tohle přerostlé štěně umí plavat! „Tak si ho chyt, kluku jeden chlupatej,“ pobídne ho. „Myslela jsem tím psa,“ dodá pro jistotu, když se zprvu nikdo nepohne.

Teprve po její další výzvě pes s neskrývaným nadšením vystartuje za míčkem, který už po dopadu na zem poskakuje po prašné cestě.

„Házení čehokoli není mojí silnou disciplínou,“ zhodnotí Marta nevelkou vzdálenost, jíž letěl míček vzduchem. Nato se obrátí na kluka po své pravici. „Jsem Marta.“

„Já vím. Teda, chci říct... Radek. Jsem Radek.“ Kluk prudce zamrká, zastrčí ruce do kapes u kalhot a na místě si přešlápne. Martě přijde jeho stydlivá reakce roztomilá.

„Ráda tě poznávám, Radku. To je tvůj pes?“

„Astor?“

Jako by vytušil, že je o něm právě řeč, huňáč se bleskovou rychlostí vrátí a k nohám jim upustí chycený míček. Poté nadzdvihne výrazné psí obočí a zadívá se na svého páníčka. Ten se k němu shýbne a láskyplně ho podrbe po hlavě.

„Spíš by se hodilo označení Astorův venčitel, pečovatel, kuchař a sběrač hovínek...“

„Jinak řečeno, má tě omotanýho kolem prstu.“

„Dokonale. Jinak je ale úplně neškodnej. Pes i já.“

„Tak neškodnej, jo? Pouze se po ránu strefujete do běžců kolem rybníka.“

„Jen do hezkých holek. Astor je hrozně vybíravý,“ upřesní Radek s vážnou tváří.

„Astor. Aha.“

Radek zatřeše nadzdvihnutými rameny. Nevinnost sama. On i pes.

Se zadržovaným smíchem Marta zkontroluje telefon, jehož vibrate hlásí příchozí zprávu.

CTIRAD Můžeme si promluvit?

„Nope. Nemůžeme,“ zašeptá.

„Pardon?“

„Spam. Chodí mi ob den. Jsem děsně populární.“

„Vím,“ špitne Radek a Marta by přisahal, že mu ve vteřině zrudly uši.

„To byl sarkasmus,“ odvětví pro jistotu.

„Aha.“

Zadívá se na Radka. Nevypadá, že by si z ní dělal legraci. Má takový ten dobrácký obličej a jeho pes... Z fleku by je adoptovala. Oba dva.

„Tak ty jsi Astor.“ Marta se zadívá na psisko a dá si ruce v bok.

„Jo, není to nejoriginálnější jméno.“

„Ale hodí se k němu. Babiččinu kokršpanělovi říkáme Ťuldo.

Taky poměrně výstižný. Co je za plemeno?“

„Bernský salašnický pes.“

„Páni. Bernák Astor. Jste odtud?“

„Myslíš z Třeboně? Jasně.“

„Zvláštní, že jsem tě tu nikdy dřív nepotkala. Pokud mi paměť slouží. Což po tý ráně do hlavy může být diskutabilní... Jezdím sem každý prázdniny. K babičce.“

„To bude ono. Léto jsem obvykle trávil na Moravě. Nejspíš proto jsme se míjeli. Máma tu před pěti lety dostala práci na zámku. Naši jsou rozvedení.“

„To mnohé vysvětluje,“ ušklíbne se Marta.

„Prosím?“

„Ale nic.“ Nechce s cizím klukem probírat vlastní rodinnou situaci. A pokud v ní dotyčný poznal *tu Martu Zlatou*, nejspíš o ní dávno něco slyšel. A s ním i celý internet, povzdychne si v duchu. Jejich rodinné tajemství se provalilo v přímém přenosu finálového večera vysoce sledované reality show, jíž se účastnila společně s kamarádkou Tinou. Před rokem se tak celá republika dozvěděla o její snaze dát rodiče dohromady poté, co pojala podezření, že táta mámu podvádí. To se ukázalo jako pravdivé, a navíc – což byla ta nejvíc šokující část – její máma o nevěře nejen věděla, ale dokonce ji léta tolerovala. Martina hlava to stále není schopná zpracovat. Odkojená klasickými milostnými příběhy si nedokáže představit, že by se o svoji lásku kdy byla ochotná dělit. V tomhle si udělala jasno už dávno. Nevěru neuznávala a otevřené vztahy nebyly nic pro ni.

„Budeš v Třeboni celé léto?“ zeptá se Radek.

Marta nakrabatí čelo. To, že stráví dva letní měsíce na jihu Čech, nikde neavizovala. Na sítích o tom prozatím mlčela.

Vlastně od svého odjezdu z Prahy nezveřejnila jediný post. A podle zpráv, které jí denně chodily do online schránky, to přitom vypadá, jako by měl nastat konec světa. Tolik lidí se zajímá, kam se poděla a zda je v pořádku. Svým způsobem ji to nepřestává dojímat.

Tisíce sledujících a úspěch na sociálních sítích bývaly pro Martu velkou neznámou. Něco, s čím se setkávaly pouze holky jako Tina nebo Anet. A jak jí s oblibou připomíná její sarkastické já, k internetové slávě jí stačilo seknout sebou při živém vysílání, a než otevřela oči, stala se virálem. A její život už nikdy nebyl jako dřív. V dobrém i ve zlém.

Nenadálý zájem o její malý život byl naprosto ohromující. Další nepochopitelná věc v dlouhé řadě. Její online profil během tří dnů zaznamenal nárůst sledujících z dvouciferného čísla na šestimístné. Nechápala to. A svým způsobem to nechápe dodnes. Marta se nikdy nepovažovala za natolik zajímavou, aby ji sledoval na sítích někdo jiný než nejbližší kamarádky, lidi z atletiky a rodina. A už vůbec nechápala, co by měla pravidelně postovat, aby uspokojila dychtivou komunitu na sociálních sítích. I přesto každý snímek, který zveřejní, má vmžiku stovky srdíček. Prostě jen tak.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Radek při pohledu na Martin zakašený výraz.

„Proč?“ zatřepe hlavou. Proč by nebyla v pořádku? Tedy kromě té boule na čele...

„Jen že vypadáš ponořená do hlubokých myšlenek.“

„To je můj normální stav. Ty hluboké myšlenky,“ opáčí.

„Anebo se ti po ráně do hlavy začaly dělat před očima mžítiky.“

Radek jí před obličej nastaví ruku. „Kolik vidíš prstů?“

„Tři. A jednoho psa. Běh už ale dneska radši vzdám.“

„Nevadí, když tě kousek doprovodíme? Pro jistotu.“

„Abych sebou někde za rohem nesešla?“

Radek protáhne obličej.

„Mám děsně blbej smysl pro humor,“ pronese Marta omluvně, načež je pobídne k pohybu a společně se vydají po obvodu

rybníka. Astor se zvesela rozeběhne za hozeným míčkem a Radek mu hravě sekunduje. Marta tak nemusí pokračovat v konverzaci o sobě samé a jen ty dva pozoruje, jak si spolu hrají.

Jsi v pořádku? zazní jí v uších Radkova předchozí otázka. Stavby úzkosti, jež ji paralyzovaly natolik, že nebyla schopná předstoupit před maturitní komisi, představovaly novinku. Nikdy předtím se jí něco podobného nestalo. Jak jen mohla takhle selhat? Ona, Marta Zlatá. Hvězda atletického oddílu, miláček sociálních sítí. Řešitelka neřešitelných úkolů. Má pocit, jako by její život představoval skleněnou plochu nad vysokou propastí, na níž se postupně objevují praskliny, a jakmile se pokusí zalepit jednu, objeví se zase jiná. Neví, jak z toho kruhu ven. Protože, jak může cokoli napravit, když ani netuší, co je s ní špatně?

2.

„Proboha, co se ti to stalo na čele?“ zhrozí se babička, když spatří mírně vystouplou, nafialovělou bouli nad Martiným levým obočím.

„Setkání třetího druhu,“ zamumlá Marta. „Prý než se vdám, tak to bude pryč.“

„Hlavně ať tě takhle nevidí máma. Ještě si řekne, že se o tebe nestarám,“ pronese babička zachmuřeně. Pak ukáže na košík s vajíčky.

„Dneska patnáct. Kvočna bez kohouta přestala kvokat a stala se z ní přebornice ve snášení.“

„No vidíš, to je důkaz toho, že bez testosteronového pokolení je nám líp,“ zazubí se Marta. Nato přijme hovor.

„Tinko, zrovna jsem na tebe myslela!“

„V jaké souvislosti?“ zeptá se Tina v telefonu.

„To je nepodstatný.“ Rozhodně není třeba nejlepší kamarádce připomínat, že ani jedna neměla poslední dobou štěstí nejen v lásce. „Podařilo se ti sehnat tanečníka na to soustředění mistrů republiky?“

„Kde nic, tu nic. Buď jsou všichni spárovaný, nebo na léto někde fuč. Žádný decentní single tanečník, který by byl ochotný jet se mnou na tři týdny vylepšit si techniku latiny, se v našich luzích a hájích očividně nevyskytuje.“

„Co Kamil? Nechce se mu na léto domů?“

„Kamilovi je dobře u klokanů a na mě už zřejmě zapomněl.“

I přesto, že se Tina snaží znít vesele, v tónu jejího hlasu se nezapře zjevný sarkasmus.

„Hlavně to nevzdávej.“

„Co přesně? Taneční nadšence, nebo utečence k protinožcům?“

„Oboje.“

„Příhlášky je třeba odeslat do dnešní půlnoci.“

„Aj, tak to bude asi problém.“

„Během následujících dvanácti hodin by se musel stát zázrak. A při mojí letošní smůle...“ povzdychne si Tina.

„Co práce? Mimochodem, super videa. Nechápu, jak to děláš. Navázala jsi novou spolupráci?“

„Myslíš ty opalovací krémy? Jo, to je jednorázovka. Taneční lekce ani cestu do Londýna mi to ale nezaplátí. Nejspíš budu muset vzít zavděk brigádou u mámy v obchodě. Kdo by to byl řekl, že pomaturitní léto bude takový terno? A to jsem se na něj těšila už od konce třetáku.“

„Jo, jenže to jsme nemohly tušit, co nám ten následující rok přinese.“

„To ne. Dvě devatenáctky k politování.“

„Kdepak, dvě úchvatné devatenáctky stojící na životní křižovatce,“ opraví ji Marta. „Prostě musíme jen pokračovat dál vpřed, za nosem, a věci se nějak vyvrbí.“

„Dělat to samé a doufat v jiný výsledek je prý definicí bláznovství. Co když jsou moje trable s hledáním tanečníka znamení, že mám závodní tancování pověšit na hřebík? Třeba bych místo toho svoji energii a čas měla věnovat natáčení tanečních videí. Možná v tom je moje budoucnost.“

„Kdo ví. I babiččina kvočna si našla novou kariéru, ve který může excelovat.“

„Tak to mi dává jistou naději,“ uchechtne se Tina.

Obě se na začátku pomaturitního léta prodírají řekou zklamání. Plácají se na místě ve snaze nabrat nový dech. Chytit příhodnou vlnu, která je navede k tomu správnému břehu. Tina se nedostala na vysněná práva, kvůli zranění nohy musela na delší dobu přestat tancovat. A milostný život? Samotným je jim taky dobře, ujišťují se navzájem.

Během hovoru s Tinou dojde až do svého pokoje a plácne sebou zády na postel. Po chvilce dovnitř nakoukne babička.

„Napadlo mě zajít natrhat pár borůvek na okraj lesa. Co ty na to? Nebo máš na dnešní odpoledne nějaký plán?“

„Plán nemám. Nejsou už ale vysbíraný?“

„Tam, kam na ně chodím, tolik lidí nepřijde.“

„Není to někde ve stráni, kam budu muset slaňovat?“

„Vypadám jako horolezec?“

„Co já vím, třeba sis našla nový hobby...“ Martina babička i v pokročilém věku chodí pravidelně na hodiny aerobiku pro seniory a dvakrát týdně plavat do Bertiných lázní. V knihovně, kde pracovala přes třicet let, stále vede knižní klub a po odchodu do důchodu se začala učit francouzsky.

„Lezení po stěně jsem zkoušela před dvaceti lety, ale nijak mě to nechytlo. Dostala jsem poukázku k narozeninám od táty. To si ale nemůžeš pamatovat, protože jsi byla ještě v mámině břiše. Tak co říkáš na borůvky? Za dvacet minut?“ Marta přikývne. „Obleč si dlouhé kalhoty a nezapomeň na repelent!“

„Au!“ Martino záupnění doprovází plesknutí do krku pod pravým uchem. „A máš to,“ pronese k rozmáčklemu tělu komára, který jí utkvěl uprostřed dlaně. Se zhnuseným výrazem ho setře kapesníčkem.

Nato pohlédne na z poloviny naplněnou bandasku. Jsou tam sotva půl hodiny, a už toho má tak akorát dost. Trpělivé sbírání malých plodů rozhodně není relaxační činností, jak si původně představovala. Za to se musí pohybovat v nepřírozené póze v podřepu a za bé si na sebe nejspíš nenastříkala repelent, ale hmyzí feromon.

„Kolik ještě?“

„Až po okraj!“ Babička je od ní dobrých deset metrů. Její prsty hbitě ocesávají nízké keříčky od malých plodů.

O dva vrchovaté hrníčky borůvek později Marta vstane, aby se protáhla. S hlubokým nádechem si vychutná vůni lesa. „Aspoň je tu klid.“ Sotva to dořekne, ozve se vyzváněcí tón jejího mobilu. Špešně přijme příchozí hovor, aby ho utišila.

„Kde jsem tě zastihla?“ ozve se z telefonu Anetin hlas.

„V lese,“ sykne Marta.

„Kde?“

„V lese,“ zopakuje víc nahlas.

„Pídíš se po houbičkách?“

„Borůvkách.“

„Plod lesa jako plod lesa. Hlavně se nenech ukecat žádným převlečeným vlkem. Vlci s uvázaným šátkem jsou no-go.“

„Ani když se nabídne, že za mě dosbírá konvici borůvek?“

„Jako že bys ho využila na neplacenou práci? Zajímavý. To by mě nenapadlo. Na vytváření scénářů je spíš Bibi. V každém případě se přesvědč, že jsou v dohledu nějací sliční muži v zeleném.“

„Vodníci?“

„Myslivci!“

Marta pobaveně zakroučí hlavou. Neví, jak to ta Anet dělá, ale pokaždé jí dokáže svými řečmi vykouzlit úsměv na tváři. I když občas plácá páte přes deváté, její nespoutaná energie je nakažlivá.

„Beru na vědomí. Vlk jedině s myslivcem. Jo, a až budeš mluvit s Bibi, pověz jí, že jsem začala poslouchat její knihu.“

„Super. Povím jí, že tě vtáhla do děje. Že i přes pomalejší rozjezd to nabralo grády a...“

„Mě ale vážně zaujala! Má to zajímavý námět a rozjezd není pomalý. Jen hodně popisný, což mi nevádí, protože romances Jane Austenových jsou přesně takový.“

„Tak jí pak nezapomeň nechat pochvalný komentář v knižní databázi. Moc jí to potěší.“

„Neboj, už teď má ode mě pět hvězdiček.“

„Jsi zlatíčko. Muak. Hlavně pomlč o tom, že jsem tě k tomu navedla.“

„Ani jsi to nemusela zmiňovat.“

„Já vím, jen...“

„Anet, jsi dobrá kamarádka.“

„Snažím se.“

A Marta ví, že to její bývalá rivalka z Cool Girl! myslí zcela upřímně. Po hovoru s ní má však ještě menší chuť vrátit se k borůvkám. Jenže slíbila pomoc, tak... S hlubokým výdechem podřepne

k nízkému porostu, jenž je jimi přímo obsypán. Sotva však hodí pár kuliček do kovového hrnečku, dostane nápad, který si vyloženě říká o zaznamenání. Hned teď. Znovu popadne telefon a natuká zprávu.

@janenotausten: Hlásím nový návrh na hru. Název: Sesbírej vajíčka.
Místo: Oplocený dvorek s králíkárnou, vyskládaným dřevem u jedné ze zdí, kurníkem, seníkem, chlévem s krávou a prasetem.

@spislokinezthor: Takže se už nestrefujeme do kohouta a bojovné kvočny?

@janenotausten: Tohle bude druhý level Babiččiny chalupy.
Kvočnu a její armádu ponechat. Jako škoditelé se můžou přidat muchomůrky, po jejichž požití slepice zdechne.

@spislokinezthor: Slepice jí houby?

@janenotausten: 🤔

@janenotausten: A za bedly body navíc.

@spislokinezthor: Nemá to být o sběru vajec? Proč do toho mícháš houby?

@janenotausten: :))) Na smaženici! A hned máš cíl hry!

@spislokinezthor: 🤔

@janenotausten: Dyt' je to dobrý nápad!

Martin poťouchlý úsměv rázem zamrzne, když se jí na malém displeji objeví oznámení o příchozí zprávě.

CTIRAD Jak dlouho mě budeš ignorovat?

„Dlouho,“ špitne a telefon zastrčí do přední kapsy teplákovky.
„Odskočím si,“ zvolá k babičce.

Popojde do povzdálí za stromy k hustému porostu a dřepne si, aby se vyčůrala. Náhle však před ní cosi zachrastí, a než se naděje, ve výšce očí se jí zjeví psí čumák.

Marta vyjekne, div holým zadkem nezahučí do porostu. Naštěstí dřep vybalancuje.

„Zase ty?“ Nevěřicně vydechne při pohledu na Astora. Kolem huňatého krku má uvázaný kostkovaný šátek, který tam ráno neměl. V myslí jí naskočí předchozí konverzace s Anet. *V každém případě se přesvědč, že jsou v dohledu nějací sliční muzíci v zeleném.* A sakra, dojde Martě. Než stačí adekvátně zareagovat, její obava se naplní v celé své bizarnosti.

„Kam ses zase...“ Radek v olivově zeleném tričku a khaki kalhotách se při pohledu na příkrčenou Martu se staženými tepláky nejprve zarazí. Vytřeštěné oči si rázem spěšně zakryje dlaní. „Promiň. Promiň. Nic jsem neviděl. A Astor taky ne.“

Marta se zadívá do nevinných psích očí, které z ní nespouštějí pohled.

„Astore! Kuš. Nech ji na pokoji. Sorry! Astore!!!“ Teprve na nové naléhání páníčka, který se odporoučel do patřičné vzdálenosti, psisko zareaguje a odběhne. Marta semkne rty do úzké čárky a spěšně si natáhne tepláky.

Může se cítit ještě trapněji?

„Auvajs!“ pleskne se do čela. Kromě komára trefí i bolavé místo s boulí. „Auuváájs,“ zaúpí znovu.

3.

„Půjdu se vykoupat do rybníka,“ oznámí Marta babičce, jen co se vrátí z ranního běhu. Už má dost osamělých dnů. Je na čase, aby se přestala skrývat před světem a začala trochu žít. Což v tomto případě znamená vyrazit dál než k nejbližší hrázi nebo okraji lesa a dělat něco jiného mimo zaběhnutou rutinu.

„V ledničce máš sýry a salámy. Na lince jsou čerstvá rajčata a okurky. Udělej si s sebou svačinu. A nezapomeň na pití. Pitný režim je důležitý!“

„Jasně, babi!“ zazubí se Marta.

„Našla jsem v trávě tři žampióny. Udělám je k večeri na kmíně a másle.“

„Super!“

Po rychlé sprše se Marta převlékne do plavek, přes ně si natáhne šortky a volné tričko. Vlasy stáhne do praktického culíku a do velké látkové tašky sbalí nejnnutnější věci. Krém na opalování, osušku, hřeben, balíček kapesníčků, tic tacy a... S nechutí pohlédne na sešity na stole. Měla by se učit. Chce se jí brát učení s sebou k rybníku? Nechce. Jenže... Svědomí je svědomí. Popadne plastovou složku s vytištěnými kopiemi vypracovaných maturitních otázek, jež jí darovala Soňa, která je z jejích kamarádek ta nejorganizovanější.

„My o vlku,“ zašeptá pro sebe při pohledu na mobil.

SOŇA Jak ses zabydlela u babičky? Co bys říkala na to, kdybych se za tebou příští víkend stavila?

Zabydlení proběhlo bez zádrhelu. Ale asi nejsem příznivec klidu a pohody. Na každém kroku vyhledávám drama. Nebo drama vyhledává mě? Asi obojí.

MARTA

Ohledně příštího víkendu ti dám ještě vědět. MARTA

SOŇA Hlavně se snaž zrelaxovat. Užij si dny volna. Uvidíš, že bude líp.

Soňa složila zkoušku dospělosti na výbornou a nic jí tak nebrání v chystaném studiu fyzioterapie v Karlových Varech. Zato Marta nebyla schopná o maturitním týdnu překročit práh školní budovy ani na výslovnou žádost ředitelky školy. A nepomohlo ani, když se její kamarádky domluvily a společně ji doprovázely na poslední páteční termín. Jak se přibližovaly k cíli, zpotily se jí ruce, mráz jí běhal po zádech a v hlavě sílil nepříjemný hukot. Nedokázala to. Prostě nemohla. Na poslední chvíli si vymyslela výmluvu, že si musí koupit tic tacy pro lepší dech, a zatímco si ty dvě prohlížely zboží v regálech supermarketu, nepozorovaně proklouzla ven a prachsprostě jim utekla. Proč se zachovala tak zbaběle? To kdyby věděla! Tině se Soňou se následně za tenhle husarský kousek několikrát omlouvala. Vysvětlení, proč tak učinila, ale dodnes neměla. Prostě zpanikařila.

Marta vloží mobil do tašky. V kuchyni do ní přidá ještě pití a balíček sušenek se dvěma jablky. Venku popadne kolo opřené o fasádu jednopatrového domku s doškovou střechou a pro jistotu zkontroluje, zda jsou gummy dostatečně nafouknuté. Při jejím štěstí by v opačném případě musela od půli cesty kolo vést. K rybníku s malou plázičkou to sice nemá daleko, ale štrádovat pěšky ve třicetistupňovém horku se jí rozhodně nechce.

Jakmile se ujistí, že má všechno, nasedne na kolo a šlápne do pedálů. Její babička sice bydlí u hráze menšího chovného rybníka, ale v tom je koupání přísně zakázáno. Vezme to nejprve po prašné cestě kolem nazelenalé vodní plochy a zhruba po sto metrech odbočí doprava. Projede dvě ulice s řadovými domky a pokračuje po silnici mezi poli s kukuřicí, jež následně vede skrz les. Tam po dalších dvou stech metrech zabočí na polní cestu a přejeďe krátký můstek. Odtud už lze mezi porosty spatřit třpytící se hladinu rybníka, jež místní využívají v letních měsících ke koupání.

Z jedné jeho strany je asi třicet metrů dlouhá a pět metrů široká písčitá pláž. Marta protáhne obličej. I přesto, že sem dorazila poměrně brzy, je tu už nebývale rušno. Opře kolo o kmen vzrostlého stromu, zamkne zámek a osušku rozloží na posekanou trávu v ústraní a tak, aby byla ve stínu košaté koruny.

Svlékne se do bikin, na hlavu nasadí kšiltovku a na nos sluneční brýle. Nejraději by se hned zchladila ve studené vodě, ale právě nyní je tam na její vkus příliš mnoho koupajících se dorostenců, kteří se vzájemně potápí, stříkají na sebe vodu nebo skáčou z nedalekého dřevěného mola. Podobně se tu bavila, když byla malá. Tohle bývala její oblíbená část prázdnin u babičky. Zvláště když s ní ještě jezdíval její o čtyři roky starší bratr Kája. Naposledy v jejích čtrnácti, připomene si s nostalgii. Chybí jí ta bezstarostnost dětství. Jenže čas nezastaví.

Místo aby se vykoupala, vyndá z tašky maturitní otázky. Není však ještě ani na druhé stránce, když v její blízkosti zazní hlas volající známé jméno.

„Astora! Opovaž se!“

Než stačí zaregistrovat Radkovu postavu, přičítí se na její osušku čtyřnohý huňáč a radostně jí strčí čumák do tváře.

„Pfu. Mám chlupy i v puse,“ zaprská Marta.

„Sorry, když tě vidí, ztrácí dobré vychování,“ pronese Radek omluvně, sotva k nim dojde.

Marta podrbe Astora za ušima. „To je dobrý. Aspoň někdo je nadšený z toho, že mě vidí.“

„To musí být většina. Lidí. Co tě vidí. Nadšený z toho vidění.“ Radek si skousne spodní ret a sklopí oči.

Marta na něho pobaveně pohlédne přes sluneční brýle.

„Chcete si ke mně přisednout? Mám tu ještě místo,“ ukáže dlaní vedle sebe.

„To je sice zaručeně nejlepší nabídka od dnešního rána, ale zřejmě ji budu muset odmítnout. Kámoši by mi to neodpustili, kdybych jim dal košem kvůli hezký holce.“

„Hm. A Astor na to má jaký názor?“

„Astor ty hezký holky hned olizuje, takže toho se na názor radši vůbec neptám,“ odvětí Radek.

„Nic se neděje. Uvidíme se pak.“

Marta se s novým nádechem ponoří do pročítání textu ve vytištěných kopiích. Radek má už nakročeno k hloučku vrstevníků na osuškách v pravé části pláže, když se na ni opět obrátí čelem.

„A co kdyby ses k nám přidala?“

Marta mírně zakloní hlavu. Paprsky slunce jí přitom zasvítí přímo do slunečních brýlí. Nakrabatí čelo.

„Dávám přednost stínu.“

Mimo zraky ostatních, chce se jí dodat.

„Lidi tady jsou v pohodě. A pokud by měl někdo z nich kecy, Astor si to s dotyčným vyřídí,“ ujistí ji pevným hlasem.

Marta se zadívá na bavící se mládež. Pravda, nechce strávit celé léto v izolaci. Jenže také nechce, aby jí byly předhazovány její ultimátní faily. Navíc o tom, že neudělala maturitu, ví jen její nejbližší okolí. A spolužáci. Na sítích to nikde neventilovala. Ani nezaznamenala žádnou zmínku online. Prozatím. Což je téměř rovno zázraku.

Astor s vyplazeným jazykem pokývne hlavou.

„Tobě musí být děsný horko,“ pronese k němu. „Co říkáš na to, kdybysme dali společnýho žabáka z támhletoho mola? Tedy já dám žabáka. Ty můžeš klidně šipku,“ zazubí se na psa. Na nic nečeká a vyskočí na nohy. Radkovi vtiskne do ruky kšiltovku a sluneční brýle a rozeběhne se k dřevěné lávce, následovaná Astorem.

Tři, dva, jedna... Marta se odpíchne pravačkou a ocitne se ve vzduchu, levým ukazovákem a palcem si zacpe nos a do plic nabere pořádnou dávku vzduchu.

„Hodnej kluk. To bylo žůžo, vid’?“ pochválí Astora, když se s ním po vynoření shledá nad hladinou. Následně se spolu poklusem vrátí k Radkovi, který na ně čeká u Martiny osušky.

„Udělal jsem vám pár fotek. Doufám, že to nevadí. Klidně to ale hned smažu.“

Radek nastaví před Martu telefon. Na vteřinu ji tím vyvede z míry. „To je boží!“ rozzáří se, jakmile si prohlédne zmíněné snímky z jejich rozběhu a následného skoku a vynoření se. „Jsi skvělý fotograf,“ pochválí Radka.

„Spíš objekty před kamerou byly ultra fotogenický.“

„Chceš říct Astor.“

„Kdo jiný?“ zeptá se se šibalským úsměvem.

„Ty fotky jsou vážně super. Měl by ses tomu věnovat. Pokud to tedy ještě neděláš.“ Marta to myslí naprosto upřímně. Překvapilo ji, jak přirozeně jsou na nich zachyceni. Kompozice působí vtipně a vkusně zároveň.

„Focení je jen hobby. Dneska je profi fotograf každý, kdo má lepší telefon a umí pracovat s editačními filtry.“

„Každý ne. Viděls někdy výsledky mého focení?“

„Nope. V rámci zachování dekora to popřu. Protože nechci vypadat, jako že tě stalkuju na sítích a tak,“ zavrtí Radek hlavou. Astor ho napodobí. Jako na povel se otřeše a ocákne oba vodou odstříkující z dlouhých chlupů.

„A já ti to v rámci zachování dekora budu věřit,“ ujistí ho Marta po nečekané sprše.

„Děkuju.“

„Nemáš zač.“

Oba se naráz rozesmějí. Tohle je přesně to, co Marta potřebuje. Pravidelné procvičování bránice a pauzu od řešení té kupy problémů, které se na ni za poslední měsíce navalily. Tak jako tak je bude muset jeden po druhém řešit. Proč by to ale muselo být dnes? Nebo zítra? Pozitíí je také den, pomyslí si.

👋 Jak jde letní prokrastinace? MARTA

TINA Excelentně. Nejspíš tvoji pozvánku vezmu v úvahu, protože zatím to vypadá, že mě čeká dost chudý (čti nezázivný) léto. Sama bych potřebovala někam aspoň na pár dní zalézt a stát se neviditelnou. Co mám pořád na ty sítě dávat, když se v mém životě nic (jako že vůbec nic) neděje?

- Napiš, že si dávaš měsíc online detox, a je to. Budeš vypadat cool. MARTA
- TINA Jsem srab. Nechci pokoušet štěstí a zjistit, že nikomu nebudu chybět. Algoritmus by mě okamžitě pohřbil.
- Kdybych s tebou nebyla měsíc v kontaktu, rozhodně by se mi po tobě stýskalo. MARTA
- TINA Díky, zlato.
- TINA A helemese, kdo je online.
- ANET Jsem permanentně online. I když spím.
- ANET O co jsem přišla?
- TINA Marta mě ujistila, že kdybych na měsíc zmizela z online světa, tak bych jí chyběla.
- ANET Jak zmizet z online světa? Co bych dělala bez tvých každodenních updatů?
- TINA Začala bys sledovat jinou devatenáctiletou zrzku, která tančí a dává rady, jak upcyklovat šatník, když jsi bez peněz a chceš žít podle principů udržitelné módy?
- ANET Blázníš? Jsi nenahraditelná.
- TINA Anet, je u tebe všechno v pořádku?
- ANET Proč?
- TINA Tolik lichotek na moji osobu. 🐱 Nespletla sis mě s Martou?
- Hele, vy dvě. Přestaňte se kočkovat. MARTA
- ANET Ale to my se kočkujeme rády, že jo, Tinko.
- TINA 🐱
- Chybíte mi. MARTA

ANET - Óh, Marta řekla, že jí chybím.

TINA - Chybíte. Množné číslo.

ANET - Vždyť jo. Zahrnula i mě.

Ok, vy dvě. Kočkujte se dál, jdu pokračovat s otázkami z literatury. 😊 😊 MARTA

„Májovci. Karolína Světlá,“ povzdychne si nahlas. Místo do kopií vypracovaných otázek se ale znovu zadívá do mobilu.

@janenotausten: Nový námět: Rybář chytá ryby, škodí mu přitom obyvatelé rybníka a pytláci.

@spislokinesthor: Páni, každodenní studnice nápadů.

@janenotausten: Spíš letní inspirace na každém kroku.

@janenotausten: Je to vůbec k něčemu?

„Co hraješ?“

„Jednu hru,“ odpoví Marta Radkovi na půl pusy, aniž by zvedla zrak od malého displeje.

„Má to nějaký název?“

„Má, ale tobě to nic neřekne. Je to prototyp. Testuju její funkce a dávám jejím tvůrcům zpětnou vazbu, aby vychytali případný mouchy.“

„To zní zajímavě.“

„Dostala jsem se k tomu tak trochu jako slepý k houslím. Ale baví mě to. Kupodivu. Nestřílí se v nich ani tam nepobíhají napůl svlečený amazonky. Je to spíš něco ve stylu Super Mario Bros. Prostě hezká, veselá grafika a zábavný plnění úkolů. Ideální pro chvílkový vypnutí mozku, zabití nudy při čekání na cokoli nebo cestu tramvají, když nechceš zrovna číst nebo koukat do blba.“ Páni, znám jako reklamní poutač, napadne ji.

Radek se uvelebí na ručníku vedle ní. „Můžu to taky zkusit?“

„Předpokládám, že můžeš.“ Podá mu svůj mobil a ukáže mu rozehranou hru. „Zrovna jsem jim psala, že by mohli udělat další kolo z prostředí rybníka.“

„Jako chytání ryb a tak?“

„Přesně! Co?“ reaguje na Radkovo povytažené obočí.

„Nic... Jen mě nepřestáváš překvapovat.“

„V dobrém, předpokládám.“

„Samozřejmě.“

„A víš co? Teď překvapím sama sebe.“ Vloží mobil do tašky, vstane a popojde blíž k vodní ploše. Radek ji následuje. Jakmile jsou po kolena ve vodě, znenadání ji zchladí studenou sprchou. Marta uskočí, aby se vyhnula novému cákanci. To už ale Radek stojí za ní a popostrčí ji do vody. Nic mu nedaruje a pořádně ho za to zcáká. Směje se z plných plic a od břehu je přitom doprovází Astorův štěkot.

„Ahoj tati.“ Jen co se vrátí zpátky na osušku, osvěžená a v dobré náladě, přijme Marta hovor, který by za jiných okolností zřejmě nechala spadnout do hlasové schránky. „Cos říkal? Jsem u rybníka. Není tu moc dobrý signál.“

„Volám, abych se zeptal, jak je,“ odpoví táta v telefonu. „A taky abych zjistil tvůj verdikt. Je začátek července. Stále můžeš naskočit do rozjetý sezóny. Není to ideální, dva měsíce jsi pořádně netrénovala, ale vše se dá ještě dohonit. Můžeme domluvit trénink na místním stadionu, pokud se nechceš vracet do Prahy. Ctírad za tebou může čtyřikrát pětkrát týdně dojíždět.“

„A proč ne ty?“

„Nejsem zastávce rodičů v roli trenérů.“

„Pravda. Já už taky ne.“

„Marto... Nikdy jsem tě do ničeho nenutil. Nebuď nefér...“

„Tohle nemá smysl. Titul obhajovat nebudu.“

„Ale Marto...“

„Už jsem se rozhodla. Respektuj to prosím.“ Marta se zadívá k rybníku a pokývne hlavou na Astora. Ten na ni v odpovědi

zašteká. „Promiň, už musím běžet,“ zvolá, a než táta stačí cokoli dodat, telefon uloží do tašky a rozeběhne se zpátky do vody.

„Nemusíš mě doprovázet,“ prohodí Marta k Radkovi, který se společně s ní po čtvrté odpolední zvedl k odchodu.

„Astor už má dneska dost,“ odvětlí. Batoh hodí na záda a pomůže jí vyklepat osušku. Jakmile odemknou kola zapřená o kmen stromu, vydají se pěšky k nedaleké polní cestě.

„A co že trávíš prázdniny v Třeboni?“ Uvědomí si, že se ho na to ještě nezeptala.

„Mám tu brigádu. Na zámku.“

„Páni. Provázíš turisty, nebo jsi součástí expozice?“

„Ani jedno. Pracuju v kavárně.“

„Celé léto?“

„Celé léto.“

Radek vytáhne z kapsy mobil a za chůze si přečte došlou zprávu. Koutky se mu přitom výrazně rozjedou do stran.

„Copak, dobré zprávy?“ zeptá se Marta ze zvědavosti.

„Anička mi poslala vtipný video. Um... Anička je moje holka. Do konce srpna pracuje na farmě v rakouských Alpách. Původně jsme tam měli jet spolu, ale neměl jsem nikoho, kdo by se postaral o Astora, tak... Máma přes den pracuje, a když nejsem doma, dávám ho k sousedce. Má velký dvůr a dva větší psy. Tahle plemena nejsou ráda sama a Astor miluje společnost.“

„Pokud potřebuješ, můžu ho občas pohlídat, když budeš v práci,“ navrhně Marta spontánně.

„To po tobě nemůžu chtít.“

„Proč ne? Docela jsme se skamarádili. Už před sebou nemáme žádná tajemství, že jo, Astore?!“ Odpovědí je jí psí zaštekání. „Máš smůlu. Astora jsem právě adoptovala.“

„Ok. Můžeme to zkusit.“ Nezdá se být přesvědčený.

„K babičce na dvorek ho ale vzít nemůžu. Ještě by bafnul na super nosnici a bylo by po vejcích.“

„Neříkalas, že má tvoje babička taky psa?“

„Má. Ťuldu. Je třikrát menší než Astor, třikrát tak starší a je to takový ňouma. Podle babičky by zloděje nejen pustil dovnitř, ale ještě by je provedl po celém domě a ukázal jim, kde jsou jaké poklady. Kdyby tam nějaký byly.“

„Astor je taky dobrák od kosti.“

„Kolik mu je?“

„Dva.“

„Tak to je ještě skoro štěně.“

„Zkus si to štěně potěžkat.“

„Počkej, až mu bude deset nebo patnáct, tak jako babiččinu kokršpanělovi. To bude teprve pašák.“

Radekův pohled znenadání posmutní.

„Řekla jsem něco špatně?“

„Ne. Vůbec.“ Radek se ohlédne za svým psem, načez se nostalgicky pousměje. „Když se narodil, málem umřel. Kdybych se ho neujal a nevyplal ho, nedožil by se ani pár měsíců. Před rokem mu veterinář diagnostikoval rakovinu. Ušetřím tě detailů, ale byly to dost těžký měsíce. Teda pro mě. On to tak nevnímal. Jen bral prášky, chodil častěji na vyšetření a tak. Psi tyhle věci vnímají jinak než lidi.“

Marta se zachmuřeným obličejem následuje jeho pohled.

„A už je v pořádku?“ Skoro se na to bojí zeptat.

„Poslední testy dopadly dobře, tak...“

„Nikdy jsem neviděla šťastnějšího psa. Vážně ne.“

„Naštěstí má strašně pozitivní povahu.“

„Je to úžasný společník. Třeba bych mu mohla pomoci najít nějakou družku. Byl by přímo hřích tuhle horu štěstí nemultiplikovat!“

„Po léčbě je neplodný,“ zašeptá Radek téměř neslyšně.

„Upsss,“ zasyčí Marta a účastně se zadívá na Astora. „Pravda, dohazovačku jsem dělala jen jednou a dopadlo to katastrofálně.“

„Copak. Jeden druhýho zamordovali?“

„Proboha, to ne.“

„Přinesl jí na schůzku růži a ona měla alergii na kytky?“ zkusil to Radek odjinud.

„Ne.“

„Na první schůzce zjistili, že jejich znamení nejsou kompatibilní?“

„Co to vůbec znamená?“

„Anička četla článek, ve kterém psali, že je to prý big deal. Z nějakýho důvodu mi ho přeposlala. Naštěstí se k sobě podle hvězd hodíme.“ Radek předstírá, že si úlevou stírá pot z čela.

„Já na tyhle věci moc nevěřím,“ přizná Marta.

„Ok, tak když v tom nebyla ani alergie, ani špatné konstelace hvězd, tak poté, co si vyšli, zjistili, že chtějí být pouze kamarády?“

„Ne, začali spolu chodit.“

„A po dvou měsících se pohádali a viní z toho tebe, protože to ty jsi je dala dohromady?“

„Nedávno oslavili roční výročí.“

„Tak proč zniš tak pohřebně?“

„Jo, jsem hrozně nepřejícná osoba,“ vzdychne Marta.

„To si nemyslím.“

Marta zastaví kroky a opře kolo o nejbližší kmen stromu. „Mám nápad, stoupni si támhle a zapózuj mi,“ pobídne Radka, aby změnila téma hovoru.

„Zapózovat? Jako proč?“

„Udělám ti fotku pro Aničku. Vztah na dálku musíte nějak žít.“

Radek sice předvede utrápený obličej, nakonec ale následuje Martiny instrukce, dokud není s výsledným snímkem spokojená. Dojdou pak společně až k hrázi rybníka, kde se rozloučí.

Koneckonců to nebyl vůbec špatný den, usměje se pro sebe a kvituje svůj nápad konečně vylézt z ulity.

4.

„Překvapení!“

Od branky plotu na Martu mává štíhlá blondýnka s vysoce vyčesaným culíkem, v růžovém tílku a bílých šortkách, ze kterých jí vykukují dlouhé nohy v bílých teniskách.

„To tedy je. Překvapení.“ Marta se zazubí. Nato si uvědomí, že má nejspíš fialové zuby od borůvkového koláče, který chvíli předtím dojedla, a spěšně semkne rty do úzké čárky. Roztáhne ruce a se Soňou se teatrálně obejmě.

„Vypadáš báječně. Ten jihočeský vzduch ti svědčí! Že jo, Libore?“ Soňa se usměje na přítele, jenž s ní přijel autem. Má na sobě šedé polotričko a tříčtvrteční letní kalhoty v námořnické modré. Kaštanové vlasy má teď delší než během školního roku, vzadu mu dosahují téměř na krk. Se Soňou vypadají jako pár z obálky magazínu Sport a fitness.

„Ahoj,“ špitne Marta. Jako by teprve nyní zaregistrovala jeho přítomnost. Když mluví, snaží se příliš neukazovat zuby. Poodstoupí od Soni a zastrčí ruce do kapes šortek. „Jak dlouho se zdržíte? Jste tu jen na otočku, nebo jste si tu naplánovali romantický víkend a máte ubytování v nějakém ultra roztomilým hotýlku u náměstí a odpoledne se chystáte do lázní na aromatické masáže? I takový slatinový koupele dokážou divy. Jednou mi je předepsal sportovní doktor na natažený sval.“

„Ehm...“ Soňa zalapá po dechu. „Na to jsem vůbec nepomyslela. Zní to ale fantasticky! Co myslíš, Libore? Omrkneme wellness nabídku místních lázní? Schválně, jestli najdu nějakou proceduru, kterou nemají u nás ve Varech.“

„U vás ve Varech. Aha. Už nejsi Pražačka, ale slečna z Varů.“ Marta udělá významný obličej a Liborovi zacukají koutky. Jakmile se na něho Soňa otočí, okamžitě zpozorní.

„No co, už to mám za pár! Tak co říkáš? Zdržíme se?“

„Jo, zní to skvěle,“ odpoví indifferenčním hlasem.

„Oki a co že jste se tu objevili takhle najednou?“ Nepsala jsi něco o příštím víkendu? dodá Marta v duchu. Ráda Soňu vidí, ale přijde jí přinejmenším podezřelé, že jí nedala vědět předem, zvláště když jsou v pravidelném kontaktu.

„Původně jsme se tu chtěli jen zastavit cestou do Krumlova, ale když jsi zmínila ty lázně a vůbec... V Třeboni jsem ještě nikdy nebyla a bylo by fajn projít si město a okouknout okolí, do Krumlova můžeme zajet jindy, co ty na to?“ Soniny čokoládové oči se upnou na Libora.

„Tyhle dny jsme si naplánovali pro sebe, tak...“

Jeho neurčité krčení rameny jí stačí jako souhlas. „Jsi zlatíčko,“ usměje se na něj, načež se opět obrátí na Martu. „Dneska nás máš na krku!“

„Skvělé! Tak pojďte dovnitř,“ pobídne ty dva.

Soňa zamkne auto a jeden za druhým projdou brankou plotu, za kterým se rozkládá pozemek s jednopatrovou chalupou. Marta je zavede do prostorné kuchyně a ukáže na poloprázdný pekáč s koláčem.

„Předevcírem jsme byly s babi na borůvkách. Neupejpejte se a dejte si. Je výborný. Jako bonus získáš přírodní rtěnku v barvě monoklu.“ Marta namíří ukazováky na svoje rty a zeširoka se usměje. Tihle dva už stejně dávno vědí, jaký je občas šašek.

Soňa zavrtí hlavou s tím, že jedla před cestou. Zato Libor se nenechá dvakrát přemlouvat, zakousne se do velkého obdélníku, načež udělá labužnické gesto. Marta se spokojeně usměje.

„Dejte mi pár minut a můžeme vyrazit.“

„Nespěchej. Nenarušili jsme ti doufám nějaký plány?“

„Kdepak,“ ujistí kamarádku. Dojde si vyčistit zuby a z vedlejšího pokoje si přinese věci. Pro jistotu ještě zkontroluje, zda má v tašce vše, co by během dne venku mohla potřebovat. Mobil, sluneční brýle, krém na ruce, kapesníčky, peněženka, deštník. Marta se zarazí a deštník vyndá na stůl. Předpověď hlásila slunečno.

Soňa vykoukne z otevřeného okna a ukáže k nedaleké hrázi.

„Super, že to nemáš k vodě daleko. To je jako mít na zahradě vlastní bazén, o který se nemusíš starat.“

„Leda pokud se vyžíváš v plavání s kapry a jinými obyvateli stojatých vod a žabinec a pijavice považuješ za součást lázeňských procedur.“

„Fuj,“ zašklebí se Soňa.

„Jop. Asi tak,“ oťrese se Marta zhnuseně. „Koupat se chodím jinam, v tomhle možná plave tvoje štedrovečerní večere. A já jsem ready a můžeme vyrazit mezi lidi!“

„A kam nás vezmeš jako první, slečno průvodkyně?“ zeptá se Soňa.

„Zřejmě na zámek. Tuhle jsem se seznámila se sympatickým psem. A jeho páníčkem, který pracuje v tamní kavárně. Můžeme prohlídnout interiéry a pak si projít obchůdky na náměstí, vzít to kolem Zlatý stoky a nakonec něco zdlábnout v pivovaru. Dělalí tam skvělý pečený pstruhy a je to jen kousek od náměstí. Pokud nám zbyde čas a energie, dojdeme až ke Schwarzenberský hrobce.“

„Jsem pro,“ přitaká Soňa.

„Nějaká konkrétní přání, případně námitky?“ Marta se zadívá z jednoho na druhého.

Po dvojitém zakroucení hlavou zavelí k odchodu. Neujde jí přitom, jak Libor narychlo zasouká zbytek koláče do pusy a spěšně hrábne pro další kousek na cestu.

„Ahoj. Dvě malinovky a jednu chlazenou kolu, prosím.“ Marta se zaculí na Radka, který je přišel obsloužit ke stolečku na nádvoří zámku. „Jak to dneska jde?“

„Spousta lidí. Před hodinou se tu vystřídaly tři dětské tábory,“ odvěti Radek.

„Vypadáš ztrhaně.“

„Děkuji. Není nad upřímnost.“

„Že jo!“ zakření se Marta. „Jo, a tohle jsou Soňa a Libor. Přišli se na mě podívat. Jsou v Třeboni poprvé, tak je tu tak trochu provázím.“

„Marta je náš poklad.“ Soňa obejmě kamarádku kolem ramen a přitiskne si ji k sobě.

„Taky jsi mi chyběla,“ vrátí jí Marta láskyplně. Nato se obrátí zpátky na Radka. „V kolik končíš?“

„Za čtyři hodky.“

„To ještě budeme v okolí. Tak pak písni a můžeme dát spicha.“

„Jasně,“ usměje se Radek. Mávnutím ruky se s nimi rozloučí a chopí se dopitých sklenic na vedlejším stolku.

Soňa udělá na Martu velké oči a významně se zadívá na Libora. „Písni a dáme spicha. Sympaťák.“

„Velký. A tos ještě neviděla jeho bernského salašnického psa jménem Astor. A taky přítelkyni. Jmenuje se Anička a tráví léto na rakouské farmě.“

„Jinými slovy, sympaťák se psem je na léto osiřelý.“

„Jsou zamilovaný. Posílají si mezi sebou vtipný videa.“ Marta drbne do Soni loktem. „A i kdyby. Nejsem taková. Nikdy bych si nezačala s klukem, o kterým vím, že má někde holku. Nikdy,“ řekne důrazně a napije se malinovky, která před ní přistála s posledním slovem.

„Byli jste už na zámku?“ zeptá se Radek poté, co donesl objednávku k vedlejšímu stolku.

„To je náš následný bod programu,“ odpoví mu Marta.

„Počkejte, zavolám mámě a někam vás vmáčkne. Myslím, že je teď na řadě prohlídka Rožmberských renesančních interiérů.“

„To fakt není třeba.“

Radek však nelení a rovnou vytahuje mobil. Za dvě minuty jim dává instrukce, kdy, kde a u koho se mají hlásit.

Po prohlídce zámeckých interiérů a následné procházce po přilehlém anglickém parku je Marta provede kolem Zlaté stoky, vodního kanálu, jenž od 16. století pomáhá udržovat stojaté vody rybníční soustavy v Třeboňské pánvi. Třeboň zná jako své boty. Když byla malá, babička ji každé léto brávala do zámku a jeho okolí. Z velké části si tak pamatovala, který pokoj následuje po kterém, i histor-

ky, jež povídají průvodci při prohlídkách. Za chůze se proto Soňa s Liborem snaží upozornit na různé zajímavosti, ale jak sama uznává, její projev rozhodně není tak plynulý, faktický a vůbec ultra zajímavý jako ten jejich zámecké průvodkyně. U Bertiných lázní se na chvíli zastaví a Soňa si se zájmem prohlíží jejich nabídku léčebných procedur.

„Možná bych se sem mohla hlásit na praxi,“ zauvažuje nahlas. „Líbí se mi tu.“

„Je tu krásně. A měla bys to blíž k Liborovi,“ mrkne na ni Marta.

„Rozhodně bod k dobru!“ zazubí se Soňa. Přitulí se k příteli a ten ji líbne do vlasů. Podle Marty jsou sladcí.

U dalšího můstku zabočí doprava a projdou Hradeckou branou na malebné renesanční náměstí. Místo jeho projití je Marta nasměruje do postranní Rožmberské uličky, kterou se dostanou nejprve na Žižkovské náměstí a následně až k místnímu pivovaru. Na terase tamní stylové restaurace si pak dají pozdní oběd v podobě pstruha na másle. Po vydatném jídle zasednou na lavičku u Mariánského sloupu vedle kamenné kašny a jen tak rozjímají.

„Dvě malinovky s ledem a jedna kola!“

„Ó můj bože! Tady jsou tak hodný lidi,“ zvolá Soňa s údivem a se široce rozevřenými očima převezme od přicházejícího Radka donesené kelímky s barevnými brčky.

„Jsme z Prahy,“ utrousí Marta na půl pusy.

„Jaká byla prohlídka?“ zjišťuje hned Radek.

„Inspirující,“ zahlásí Libor.

„Už jsem slyšel různé zpětné vazby. Inspirující je premiéra.“

„To povídání o obyvatelích zámku bylo náhodou hodně zajímavé. Kdo by to byl řekl, že v Třeboni žila upírka!“ pronese Soňa.

„Myslel jsem, že o té se zmiňují pouze při okruhu v soukromých apartmánech Schwarzenbergů. To jste stihli oba dva?“ podívá se Radek.

„Kdepak. Tuhle historiku měli ode mě jako přídavek,“ ozve se Marta.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy # STŮJ při mně.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.